

Hồi Thử Năm Mười

HỒ LANG ĐẤU MƯU

Nếu ở lúc này có ngoại lực quấy rối ắt phải tẩu hỏa nhập ma ngay, nặng thì mất mạng nhẹ thì than phế cả đời, thông thường người võ lâm điều tức trị thương ngoại trừ ngồi trong mật thất thì không phải lo ngại gì cả, ngoài ra phải có người canh phòng hộ pháp, Đinh Hạo sơ sót quên đi điều này, một là vì võ nghệ cao siêu và gan lì, hai là nghĩ rằng nơi đây hoang vắng không người.

Thình lình có một bóng người xuất hiện trong sơn cốc, dừng lại một hồi, rồi phóng mình chạy thẳng lên ngọn núi nhỏ mà Đinh Hạo đã ẩn thân vận công điều tức ở đấy, nhưng Đinh Hạo đã đi sâu vào cơn định vô ngã, chẳng hề hay biết gì cả.

Dưới ánh trăng sáng tỏ, có thể trông thấy rõ đó là một ông lão hình thù quái ác, đầu tóc bù xù, trên cổ có đeo hai râu đầu sọ người dài xuống tới bụng, ước lượng khoảng phải có hai chục sọ người.

Quái nhân lượn quan sát địa hình, đoạn lẩm bẩm nhủ thầm:

– Chỗ này lý tưởng lắm, thì cứ ở đây thôi!

Nói xong, y lấy từ trên cổ ra hai râu đầu sọ trắng toát ấy, tháo gỡ dây buộc rời ra, rồi mang từng cái sọ người rải rác ngang dọc sắp đặt trên mặt đất chiếm một diện tích năm trượng vuông, khi y bày ra hết râu đầu sọ người xong xuôi, bèn ngồi ngay giữa, lẩm bẩm nhủ thầm:

– Giời này mà chưa đến chẳng?

Chỗ Đinh Hạo ẩn thân điều tức, cách trận thế sọ người của lão quái nhân bày ra độ khoảng bảy tám trượng xa.

Lão quái nhân ngồi được chốc lát có vẻ khó chịu, đứng dậy bước ra khỏi trận thế, đi vòng quanh phụ cận, bỗng bước tới chỗ Đinh Hạo ẩn thân điều tức, đưa mắt quét sang liền cười hì hì nói:

– Hừ! tên tiểu tử này, chắc mụ kia... gặp phải lão phu, xem như may hết thời, lại tăng thêm một cái râu đầu sọ người! Lão vừa nói, vừa vung chưởng đánh tới...

Đinh Hạo chẳng hề hay biết gì cả, cứ thế ngồi yên vận công.

Thình lình, một âm thanh yêu kiều vang đến.

– Không được đụng tới hần!

Lão quái nhân thu hồi bàn tay thụt lùi ra sau, bằng giọng điệu xúc động nói:

– Người đó chẳng, ta lại tưởng người chưa đến chứ?

– Ta đến hồi sớm rồi!

Tiếng nói vừa dứt, một phụ nhân áo đen xinh đẹp độ khoảng bốn mươi hơn thấp thoáng hiện ra.

Lão quái nhân nhìn chòng chọc vào mặt phụ nhân đó nói:

– Tiểu tử này là ai vậy?

– Người chớ hỏi làm gì!

Gương mặt quái nhân co rút một hồi, nhìn Đinh Hạo giây lát, bằng giọng điệu quái lạ nói:

– Mị nương, người chớ động lòng làm gì nữa!

– Ý người nói gì?

– Người lại chọn phải tên đẹp trai này sao?

Phụ nhân lả lơi cười khúc khích nói:

– Phải thì sao người ghen chẳng?

Đôi mắt quái nhân thoáng hiện sát khí, nhưng ầm lập tức, dường như chẳng dám dữ dằn, ngược lại cười khanh khách nói:

Chúng ta già cả rồi, ghen tương gì nữa! Luồng ám khí xung quanh Đinh Hạo tan mất, điều tức xong cả. Mở to đôi mắt chưa kịp có ý nghĩ gì cả, chỉ cảm thấy trong người trùng liên vài luồng chỉ phóng tức thời thì mềm nhũn toàn thân vô lực, hấn cả kinh giật bắn người lên, ngẩng đầu phát hiện lão quái nhân đứng cách xa một trượng, kẻ đó nhìn thấy một mỹ phụ áo đen đứng gần mình, với cặp mắt phóng đăng chòng chọc nhìn mình, bất giác hoảng hốt nói:

– Hai vị là cao nhân phương trời nào thế?

Phụ nhân áo đen cười khúc khích nói:

– Tiểu huynh đệ, nếu chẳng nhờ tử tử ta đây, thì mạng sống của người đã gục dưới chưởng lão ma này rồi.

Đinh Hạo bất giác đảo mắt nhìn ông lão phía trước không khỏi rùng mình run lẩy bẩy, hình thù quái ác đó khó xem phật rùng rợn khiếp sợ, rồi lại nghĩ tới lời nói phóng đăng của mỹ phụ áo đen này, lòng hấn không khỏi xe chặt lại, trông thấy biết ngay lai lịch cũng chẳng tốt lành gì, e rằng lại giống hạng nhân vật như Huyết Ảnh Phu Nhân thôi.

Hấn âm thầm vận công, bất giác kinh ngạc chân khí đã tiêu tán mất, hoàn toàn vận khởi chẳng được, hấn âm thầm lại vận khởi tâm pháp càng thêm kinh sợ hơn, thủ pháp chế huyệt của đối phương lạ lùng khác đạo với võ lâm, không thể nào tự giải huyệt được.

– Ai đã khống chế huyệt đạo của tại hạ?

– Chính tử tử ta đây!

Đình Hạo cảm phần quýnh quáng chẳng biết làm sao, nếu mình vận công đã tĩnh, thần trí đã phục hồi đối phương đừng hòng đắc thủ.

Lão quái nhân nghiêng răng nói:

– Mị nương, người quên ta chẳng?

Phụ nhân áo đen cảm phần nói:

– Lão phế vật, ăn nói hồ đồ, trở về cái trận ghê sợ của người đi.

– Chuyện của chúng ta đêm nay phải giải quyết...

– Đương nhiên, mời người!

Lão quái nhân tăng hắng một cái, xoay người bỏ đi.

Đình Hạo bấy giờ lòng nóng như đốt, ngẩng nhìn phụ nhân áo đen, nhưng vẫn giữ được tác phong của Hắc Nho gương mặt trầm tĩnh vô cùng, từ từ đứng thẳng lên, giọng lạnh như tiền nói:

– Có thể thỉnh giáo danh xưng của tôn giá?

Phụ nhân áo đen nhìn Đình Hạo từ trên xuống chân chậm rãi mà nói:

– Người sẽ biết bây giờ!

– Mục đích của người phong tỏa huyết mạch tại hạ thế để làm gì?

– Phụ nhân áo đen uốn éo thân người cười lả lơi nói:

– Vì chúng ta có duyên, người tên là Toan Tú Tài phải không?

Đình Hạo bất giác ngạc nhiên, làm thế nào đối phương biết được lai lịch của mình? Nhưng hắn liên tưởng ngay lúc mình cá độ ác đấu với Độc Tâm Phật tại sơn cốc, có lẽ đối phương rình núp gần đó, hắn nghĩ thế bèn thành thật nói:

– Đúng vậy!

Phụ nhân áo đen suy nghĩ một hồi lại nói:

– Võ học của người ở đương kim võ lâm phải thuộc hạng một hạng hai rồi.

– Không dám!

– Theo sự phán xét của ta, dư sức tranh hùng với Hắc Nho ở năm xưa...

Đình Hạo xúc động vô cùng, đây không phải là lần thứ nhất, nếu có ai đề cập đến phương diện võ công, thường hay mượn tiếng tằm của Hắc Nho ra so sánh, chứng tỏ rằng hai chữ Hắc Nho đã ăn sâu vào lòng người võ lâm, hắn bèn lạnh lùng hỏi:

– Căn cứ vào đâu mà người nói thế?

Phụ nhân áo đen chẳng do dự chút nào nói ngay.

– Ta đã chứng kiến màn ác đấu của người cùng Bạch Mi lão tăng đấy.

– Hừ!

– Người và chủ nhân Ly Trần Đảo có quan hệ thế nào?

Đình Hạo lại giật mình lần nữa, cuộc đàm thoại của mình và Mẫn đại nương cũng lọt vào tai đối phương luôn, thế thì phải nhận làm gì, hắn bèn lạnh lùng nói:

– Bằng hữu, đạo hữu thâm giao!

– Chỉ có thế sao?

– Nếu không thế thì còn sao nữa?

– Người được họ gọi là Nhị chủ nhân...

– Điều này có sao đâu?

– Ta mong rằng người nói lời thành thật?

– Tại hạ chưa biết nói dối bao giờ.

– Thôi được, nói đến đây đủ rồi, bây giờ người hãy theo ta...

– Tại sao phải đi theo người?

– Không tại sao cả, người bị ta khống chế thì phải nghe lời ta, vả lại... người cũng chẳng còn sức đi đứng nữa!

Y nói xong, quay sang phía sau vẫy tay một cái.

Lập tức có một lão thái bà lực lưỡng khỏe mạnh từ trong bóng tối nhảy ra kẹp Đình Hạo vào nách nói:

– Đi với ta! Dứt lời, kẹp nách Đình Hạo đi ngay.

Đi chẳng được bao xa, Đình Hạo đã trông thấy đông sọ người ngổn ngang trên đất, không khỏi giật mình, lão quái nhân mình gặp lúc này đang ngồi giữa đông sọ người, Đình Hạo thoáng xem biết đây là một trận thế kỳ lạ.

Lão thái bà đã dừng lại ở đằng xa, dùng tay ấn vào vai Đình Hạo nói:

– Ngoan ngoãn ngồi xuống nào.

Đình Hạo cảm phần khó chịu, nhưng chẳng biết làm sao hơn.

Phụ nhân áo đen thoăn thoắt bước tới bên cạnh trận thế khô lâu rồi dừng lại, giọng điệu mê hoặc nói:

Thượng Quan Đình, hôm nay là ước hẹn cuối cùng.

Lão quái nhân đứng dậy xúc động nói:

– Mị nương, ta hy vọng đây là lần cuối cùng.

– Người bày vẽ ra trận thế quái quỷ này làm gì?

– Đây là thói quen nhiều năm không bỏ được!

– Có điều gì muốn nói cứ nói?

Lão quái nhân Thượng Quan Đình trầm tư giây lát, cất tiếng nói:

– Mị nương, người sống bữa bãi cả đời, ta thì đau khổ cả đời, phải đến lúc kết thúc chứ?

Phụ nhân áo đen lạnh lùng nói:

– Phải, phải kết thúc cho sớm, đó là tự người làm khổ thân vậy.

– Mị nương, người muốn thế nào?

– Còn người?

– Hãy kết thúc cuộc sống hoang đàng bữa bãi của người...

Phụ nhân áo đen cười tủm tỉm, ngắt lời đối phương nói:

– Thượng Quan Đình, người chớ đau khổ làm gì nữa, bắt đầu từ đêm nay trở về sau, người chớ lại làm phiền ta nữa.

Lão quái nhân rùng mình nói:

– Người nói sao?

Phụ nhân áo đen bằng giọng điệu lạnh như tiền nói:

– Ta nói từ bây giờ trở về sau người chớ đến tìm ta nữa, quan hệ chúng ta đến đây chấm dứt, người có nghe chăng?

Gương mặt lão quái nhân co rút lia lịa, lạnh yên không nói lời nào.

Phụ nhân áo đen ra vẻ thản nhiên nói:

– Còn nói gì nữa, ta phải đi bây giờ?

Lão quái nhân nghiêng răng kêu cồm cộp trốn mắt nhìn phụ nhân áo đen một lúc lâu, rồi cất tiếng nói:

– Người đi thật sao?

Phụ nhân áo đen nhướng đôi mày liễu, bữu môi nói:

– Không đi... ở đây làm gì?

Thượng Quan Đình toàn thân phát run, mặt mày tái mét xúc động mãnh liệt nói:

– Mị nương, ba năm hội ngộ... một lần..của người đối xử với ta như thế này sao?

– Thế thì người muốn sao?

– Mị nương, một đêm chồng vợ bằng trăm ngày ân tình, tình cảm bấy lâu người đành xóa bỏ hết chăng?

Phụ nhân áo đen vẫn giọng điệu lạnh lùng nói:

– Thượng Quan Đình, người đã già cả thế này, chẳng khác ngọn đèn hết dầu,

người còn muốn gì nữa?

– Thượng Quan Đình, người đang gắng gượng đè nén tình cảm xúc động của mình, gương mặt buồn bã nói:

– Mị nương, lời thề sông có thể cạn núi có thể mòn vẫn không bỏ nhau của mình trước kia đâu rồi?

Phụ nhân áo đen cười khúc khích nói:

– Lão phế vật, ngày này khác ngày xưa, chuyện quá cũ kỹ nhắc lại làm gì?

– Người... người... vô tình vô nghĩa đến thế sao... ?

– Chao ôi! Thế thì Thượng Quan Đình người tình thâm nghĩa nặng lắm rồi.

– Ta có điều gì không phải với người chẳng?

Người tự biết, nói ra xấu hổ.

– Ta... nói về mặt tình cảm...

– Đừng nhắc nữa, lúc trước người chỉ mê sắc đẹp của ta, chứ chẳng phải thật tình yêu ta, người công nhận chứ?

– Mị nương, ta xin thề, ta vẫn một lòng một dạ thương người chưa hề thay đổi...

– Há há há, điều đó chỉ có trời biết thôi.

– Người đã quyết định thế này chẳng?

– Chẳng lẽ ta nhàn rồi tán dốc với người sao?

Thượng Quan Đình thở dài một cái hai mắt bắt đầu tia sát khí, nhưng lập tức xiêu lòng van xin nói:

– Mị nương, người suy nghĩ kỹ lại xem...

– Chẳng cần suy nghĩ nữa, suy nghĩ cả vài chục năm rồi chưa đủ sao?

– Người nhất định như thế sao?

– Người muốn ta nói bao nhiêu lần nữa?

Bỗng Thượng Quan Đình lộ ra sắc mặt hung dữ lên hét nói:

– Hứa Mị Nương, Thượng Quan Đình ta chịu đựng lắm rồi.

– Lạ nà! Đâu có ai bảo ông chịu đựng làm gì?

– Ta còn ba hơi thở sẽ không buông tha người đâu!

– Được rồi, nói bấy nhiêu đủ rồi, nếu chẳng phải nể tình năm xưa, tối nay ta...

– Tối nay thế nào?

Đôi mắt phụ nhân áo đen thoáng hiện sát khí, lạnh lùng nói:

– Người sẽ biết tay ta.

Thượng Quan Đình cười như điên như cuồng nói:

– Chẳng lẽ người dám giết người?

Hứa Mị Nương lạnh lùng nói:

– Nếu người chọc tức quá ta sẽ giết người ngay.

– Há há, đồ thú, chọc tức mi rồi sao? Mi có khả năng giết ta chẳng? Nếu cần chúng ta lất sự thật để xác minh xem ai nằm xuống trước...

Dứt lời, y vẫy tay một cái, liền có một sọ người nhảy vào tay y, đôi mắt lấp lánh những sát khí kinh người.

Má phấn Hứa Mị Nương biến sắc, thụt lùi ra sau hai bước.

Đình Hạo trông thấy cả kinh, công lực lão quái vật này thật lợi hại, y có thể dùng chưởng lực hút sọ người vào trong tay ở chốn giang hồ này chắc chẳng có bao nhiêu người có được công lực này.

Chẳng lẽ đầu sọ người này có công dụng gì nữa sao?

Thình lình bà lão kéo thân người Đình Hạo ra xa hai trượng, thế thì cách khoảng với khô lâu trận thế được năm trượng.

Phụ nhân áo đen cười phóng đặng nói:

– Thượng Quan Đình, người chớ dọa người ta được chớ?

Thượng Quan Đình cười nham hiểm nói:

– Dọa nạt ư? Ta cho mi chết không được toàn thân!

– Người hạ thủ thật sao?

Hứa Mị Nương vừa nói vừa từ từ thụt lùi ra sau, cặp mắt nhìn chòng chọc vào lão quái nhân.

Thượng Quan Đình bỗng giơ tay lên cao, gầm hét nói:

– Đứng yên, mi nhích thêm một bước nữa, ta sẽ đem sọ người ra ngay.

Hứa Mị Nương quả thật không dám cử động nữa.

– Thượng Quan Đình, người làm thiệt sao?

– Ai giỡn chơi với mi?

– Thôi bỏ qua đi, buông món đồ ghê sợ đó xuống, dẹp trận thế chúng ta sẽ nói chuyện êm đẹp với nhau...

– Đồ thú, lòng dạ của Tư Mã Siêu mọi người đều biết cả, mấy chục năm chung sống ta không rành mi sao, không dễ gì trúng kế của mi đâu... ?

– Chao ôi! Thượng Quan ca ca, những lời nói lúc nãy là cố tình chọc tức

người thôi, vợ chồng chung sống vài chục năm, Hứa Mị Nương ta tuyệt tình như thế thật sao? Muốn bỏ, thì bỏ hồi sớm rồi, không để đến ngày hôm nay đâu.

– Hứa Mị Nương, mi chớ nói nhiều.

– Người... người mới thật là người vong ân bội nghĩa, đã có ác niệm này...

– Hắc hắc, Hứa Mị Nương nghe cho rõ, sắc đẹp như hoa của mi chốc lát sẽ hóa ra xác thịt thối nát, há há há, hành vi dâm dăng của mi có thể kết thúc được rồi!

Hứa Mị Nương thê lương thở dài nói:

– Thôi được, người ra tay đi, còn nhớ năm xưa ta từng nói nếu có chết cũng phải chết trong tay người. Y nói xong, dùng hai tay che mặt lại không nói gì nữa.

Thượng Quan Đình lạnh lùng nói:

– Hứa Mị Nương, mi đừng diễn tuồng nữa, không gạt được ta đâu, ta đã nhìn thấu tâm can mi rồi, đúng vậy năm xưa mi có thể nếu thay lòng đổi dạ nguyện chết dưới tay ta, đêm nay lời thề mi linh ứng rồi.

Hứa Mị Nương hai tay vẫn che mặt, thê lương gầm hét:

– Người cứ ra tay đi, ta không còn nói gì nữa, người muốn giết ta thì giết ngay, mặc nói cứ thế kết thúc vài chục năm ân tình cũng được.

Thượng Quan Đình do dự bất định hình như đã xúc động trước lời nói dịu ngọt của phụ nhân áo đen Hứa Mị Nương, cánh tay giơ cao có cầm đầu sọ người bắt đầu phát run, sát khí trong cặp mắt cũng lắng dịu nhiều.

Đình Hạo đã hoàn toàn quên hẳn sự biến của mình, đang dồn hết tâm thần thưởng thức màn hát quỷ quyệt trước mặt này.

Thượng Quan Đình giọng nói run run:

– Hứa Mị Nương, người nói lời chân thật?

– Tin hay không tùy người!

– Người phải thể hiện lòng thành người trước đã?

– Hứa Mị Nương buông tay ra buồn bã nói:

– Lòng thành này phải thể hiện bằng cách nào?

– Người ném sang cái hộp bửu bối của người cho ta!

– Người... hoàn toàn không tin tưởng ta?

– Quả thật chưa tin tưởng được.

Hứa Mị Nương dậm chân, đưa tay vào túi áo, cắn phẫn nói:

– Được, ta đưa cho người!

– Hãy khoan!

– Thế nào nữa đây?

– Người chớ có quỷ quyết với ta, nếu người không thành tâm, ta vẫn có đủ thì giờ ném ra đầu sọ người.

Hứa Mị Nương rung mình, cười lạnh lùng nói:

– Thượng Quan ca ca, không ngờ người xử tệ với ta thế này.

– Với người không thể chẳng đề phòng vậy.

– Được, đêm nay ta mới thật sự biết rõ bộ mặt của người, đây chụp lấy nha!

Dứt lời, từ trong túi áo lấy ra một cái hộp gấm có đường kính to bằng bàn tay ném sang cho lão quái nhân.

Đinh Hạo kinh hãi không ít, cái hộp gấm này là trò chơi gì nữa, lão quái nhân cố kỵ nó như thế này, ắt phải món đồ gì ác độc lắm thì đúng hơn.

Lão quái nhân cầm lấy hộp trong tay xem xét một hồi gật đầu vừa ý, sắc mặt dịu lại nhiều, liền hạ tay xuống đặt sọ người vào chỗ vị trí cũ.

Hứa Mị Nương bỗng nũng nịu nói:

– Không ngờ người ức hiếp ta thế này, bây giờ được rồi chứ, còn gì nói nữa chẳng?

Thượng Quan Đinh chớp nháy đôi mắt, lạnh lùng nói:

– Người đích thân đập vỡ sọ tên đẹp trai kia cho ta.

Hứa Mị Nương thất kinh kêu lên:

– Người nói sao bảo ta giết hấn?

– Không sai, đây cũng là thể hiện lòng thành của người.

Đinh Hạo nghe nói thất kinh huyết đạo mình bị khống chế chẳng còn sức lực nào phản kháng lại, nếu chẳng may chết dưới tay phụ nhân thần bí này quả thật không công bằng.

Hứa Mị Nương trầm giọng nói:

– Thế thì tàn nhẫn quá, theo ta nên... thả hấn đi cho rồi.

Thượng Quan Đinh phá lên một tràng cười điên cuồng nói:

– Mị Nương, thế nào gọi là tàn nhẫn? Tại sao bỗng nhiên người trở thành một người từ bi thế, ta chưa hề thấy người giết người có nháy mắt bao giờ, cả nụ cười chưa chịu dứt, ra tay đi, nếu cho rằng hấn sanh ra đẹp trai, thì cho hấn chết cho ngọt, như thế được rồi?

o O o